

TEODORA MATEI

INIMA CASTELULUI

Copyright © Autorul

ISBN 978-606-749-504-1

Coperta: Alexandra Bardan

DTP: Ioan Dorel Radu

Editor: Bogdan Hrib

Comanda nr. CAS1/2020

Bun de tipar: Septembrie 2020

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Capitolul 1 – Tristețe.....	7
Capitolul 2 – Confruntare.....	23
Capitolul 3 – Taine.....	37
Capitolul 4 – Amintiri.....	55
Capitolul 5 – Pregătiri.....	69
Capitolul 6 – Pământ.....	85
Capitolul 7 – Apă.....	101
Capitolul 8 – Foc.....	111
Capitolul 9 – Aer.....	131
Capitolul 10 – Întoarcerea timpului.....	147

Cărți

Capitolul 1 – Tristețe

Peste orașul încins se lăsa seara. O ploaie venită din senin, de un sfert de oră, nu reușise să domolească arșița de peste zi. Doar ridicase, din asfalt, un abur călduț și alungase trecătorii pe sub streșini sau coperținele stațiilor de autobuze. De după blocuri, ultimele raze de soare uscau frunzele copacilor de pe străduță lăturalnică, străjuită de arbori ce-și uneau, la trei metri deasupra solului, coroanele impunătoare. O pală de vânt scutură câteva picături reci pe ceafa și spatele lui Dan. Grăbit, bărbatul doar tresări, înfiorat, continuându-și drumul spre casa prietenului său. Aversa de mai devreme îl făcuse să întârzie; nu voia să piardă nici măcar un minut din timpul pe care obișnuia să-l petreacă, săptămânal, cu Dominic. Deși celălalt nu-i răspundea niciodată, el continua să-i povestească ce făcuse peste zi, ce cafenele se mai deschiseseră prin oraș, ori ce prieteni mai vechi întâlnise. Îl ținea la curent cu näzbâtiile recente ale fiului său. De când

Incepuse să meargă, băiețelul explora cele mai neobișnuite colțuri ale casei și curții, obosind adulții obligați să stea necontenit cu ochii pe el.

Ajuns în fața porții, Dan întârzie o clipă cu mâna pe clanță. În hamacul de pe terasa acoperită din spatele casei, vedea doar profilul lui Dominic și vârfurile măinii stângi atingând podeaua de lemn. Dacă n-ar fi avut ochii deschiși, ar fi putut jura că dormea; pieptul î se ridica ușor cu fiecare inspirație, apoi cobora ca într-un oftat.

Bărbatul înaintă pe aleea betonată; când mai avea câțiva pași până la intrarea în casă, ușa acesteia se deschise și fu întâmpinat de mama prietenului său.

– Bună seara, Dan! Ai reușit să ajungi! Mă gândeam că ploaia asta...

– Să fim serioși! Sărut mâna! A fost o ploicică, oricum m-a prins pe stradă, m-am adăpostit într-o librărie și, când s-a oprit, mi-am văzut de drum.

– Ce-ți face băiatul? Tot neastămpărat?

Evita să-i spună copilului pe nume. Se bucurase atunci când Dan o anunțase, cu mândrie, că alese să-și boteze fiul după cel mai bun prieten al lui. I se strâangea inima, însă, atunci când trebuia să pună alături imaginea unui puști vioi, plin de viață, și cea a fiului său pierdut într-o lume din care se părea că nimeni și nimic nu-l mai putea întoarce. Dominic fusese, la rândul lui, un copil jucăuș, curios, vesel; se maturizase, poate, un pic prea devreme, atunci când apăruseră gemenii, iar el se implicase, mai ales după moartea tatălui lor, în creșterea și educația celor mici.

– Da, are tot mai multă energie, iar noi încercăm să ținem pasul cu el. Ce face? întrebă ca să schimbe vorba, arătând spre bărbatul din hamac.

Femeia ridică umerii a neputință. Ridurile de pe frunte i se adânciră când șopti, de parcă n-ar fi vrut să fie auzită decât de Dan:

– Ca de obicei. Cred că știe când trebuie să vii, pentru că, din când în când, l-am văzut privind spre poartă.

– Asta e un semn bun, nu-i aşa? încercă bărbatul să-o încurajeze.

– Sau, poate, doar o părere de-a mea. O speranță că, într-o zi, va fi la fel ca înainte.

Dan se apropiu de ea, o îmbrățișă, apoi o mânăgâie încet pe spate.

– Și eu sper! De-aia vin să-l văd, să-i vorbesc, mi-aș dori să-i spun ceva să-l trezească...

Bătrâna dădu din cap, neîncrezătoare. Mai oftă o dată, adânc, după care se întoarse brusc pe călcâie. Îi aruncă rapid, peste umăr, ca să nu-i vadă lacrimile:

– Vă aduc imediat niște vin și prăjitură!

Musafirul se îndreptă spre terasă și salută, dorindu-și să i se răspundă:

– Hai salut, Domi! Ce mai faci? Am trecut să văd cum ești.

Ochii celuilalt păreau goi. Deși ațintiți spre nou venit, priveau prin el, dincolo de el, de parcă o cortină invizibilă îi împiedica să vadă lumea încunjurătoare. Nu erau senini, ca ai orbilor, fixând un punct acolo unde bănuiau fața interlocutorului. Nici umbriți, ca

ai celor ieșiți după mult timp din întuneric sau loviți de o lumină puternică. Erau lipsiți de lumina vieții, oglinzi reci ce nu reflectau nimic.

Dan se lăsa pe fotoliul din fața hamacului. Sesiză o ușoară mișcare prin care celălalt își schimbă poziția; speră că Dominic se întorsese spre el, nu căutase doar să se aşeze mai comod. Dădu deoparte cartea cu copertele zdrențuite, ca să facă loc tăvii cu o carafă de vin, două pahare și un platou cu prăjituri cu vișine. Femeia se strecurase în vârful picioarelor, parcă nevrând să-i deranjeze. Mai întârzie câteva secunde privindu-și fiul, apoi se retrase. Și-ar fi dorit să-i mai audă vorbind, entuziasmată, ca pe vremuri.

– Bun vinul ăsta, Domi! Nu știu de unde-l ia mama ta, dar, de fiecare dată, mă bucur să scoată carafa de cristal și s-o umple doar pentru noi! spuse Dan încercând să zâmbească.

Speră că prietenul lui nu-i sesizase veselia forțată din glas, nici tremurul mâinii când umpluse cele două pahare. Ridică unul și, controlându-și vocea, închină:

– Hai noroc! Să trăiești, frate!

Apoi luă câteva înghițituri, bucurându-se de licoarea rece.

– Am trecut prin centru acum, în drum spre tine. Știi la ce mă gândeam? Că ai putea să vii și tu cu mine, să dăm o fugă pe străzile-alea ale noastre, pe unde pierdeam zilele și nopțile. Ce zici? Te bagi? Hai!

Întinse mâna spre Dominic, ca și cum ar fi vrut să-l ajute să se ridice. Nu primi decât un refuz clar, când celălalt întoarse capul, evitându-i privirea.

– Ei, nu-i nimic, poate vii data viitoare! Până atunci mai ai timp să te gândești. Nu-ți face griji în privința hainelor! Oamenii ies la plimbare cum le vine. Unii, la costum, dar cred că ăia sunt corporațiști cărora le e lene să mai treacă pe-acasă, să se schimbe. Alții, ferchezuiți nevoie mare; cred că sunt la prima întâlnire, sau cam aşa ceva. Și mai sunt ăștia ca mine, care trag pe ei ce haine curate găsesc prin dulap și-o rup la goană pe stradă, să n-apuce să strige după ei mama, sau невasta, sau copilul. Eu sunt în a treia categorie, zise Dan, dar se opri brusc, pentru că nici lui nu i se părea c-ar fi fost convingător.

Goli paharul de vin și îl mai umplu o dată. Luă o prăjitură și o savură meticulos, părând preocupat de gustul și textura acesteia. Dominic îl urmărea atent, însă imediat Dan văzu că bărbatul se uita, de fapt, la cartea aceea veche citită și răscrită din scoarță-n scoarță. Lăsa impresia că nu-și dorea ca vreun strop de apă, sau de vin, ori vreo firimitură de prăjitură, să-i atingă scoarțele. De altfel, printre-o mișcare bruscă, o luă și și-o așeză pe piept.

Dominic închise ochii, oftând adânc. Se regăsi în salonul Baronului, cufundat într-un fotoliu impunător, cuprins de o stare de liniște specifică aceluia loc. Ori tovărășiei acelor oameni. Anna, Nikos, mai de curând și Simon, fiul acestuia. Cel de care-l legă ceva atât de puternic încât simțea că-mpart același suflet. Poate chiar o făceau. Îi era tot mai greu să creadă că visa atunci când străbătea călare pajiștile din jurul castelului sau potecile înguste ale pădurii. Ori când,

îmbrăcat în străie alese, invita la dans o domnișoară frumoasă, știindu-se privit de tatăl său. Nu știa cum să spună toate astea și, atunci, își impusese să tacă. Veselia forțată a oaspetelui, povestirile haioase despre oameni cunoscuți în altă viață, istorisirea celor mai recente näzbâtii ale fiului său nu făceau decât să-l rupă de lumea cealaltă, ce-l promise cu brațele deschise, oferindu-i un răgaz de la toată frământarea anilor dinainte.

Dan se lăsa să alunece, sprijinindu-și capul de spătar. Era măhnit, furios, deznađăduit. Șopti că pentru el, privind în jos:

– Nici nu știi cât de mult mi-aș dori să fii ca pe vremuri! Îl urăsc din tot sufletul pe bogătanul ăla arogant! Îl urăsc puterile sau unelturile care te-au îndepărtat de noi! Îl urăsc nenorocita aia de viață clădită pe suferința altora. De-aș putea...

Se intrerupse, pentru că Dominic părăsi hamacul și, strângând cartea Baronului cu ambele mâini, dispără în casă, trântind ușa în urma lui. Dan nu-și duse ideea până la capăt nici măcar în minte, însă atunci când bătrâna ieși în curte, privindu-l întrebătoare, gândurile i se limpeziră, privirea i se însenină, apoi își lămuri gazda:

– Cred că nu era într-o dispoziție prea bună... Poate că-l plictiseam. Dar nu renunț! Săptămâna viitoare voi fi aici, ca de obicei!

– Te aştepț, Dane! îl asigură, ușurată, bătrâna. De când au plecat și gemenii suntem atât de singuri...

Bărbatul nici nu voia să-și imagineze viața într-o casă cu un om care se strecu precum o umbră, care stătea majoritatea timpului în cameră, cu draperiile trase, care nu mai scosese o vorbă de ani întregi, a cărui minte rătacea într-un timp trecut, prin locuri ce-ar fi trebuit să-i rămână străine.

– Eu nu-mi pierd speranța! Nici dumneavoastră n-ar trebui s-o faceți! Simt eu, aşa, că va fi bine, că Dominic se va întoarce printre noi...

– Doamne, cât îmi doresc..., recunoscu femeia, iar Dan o îmbrățișă, mirându-se de efuziunile sentimentale la care se dedase într-o singură seară.

– Stai aşa, să-ți dau o sticlă de vin și niște dulciuri pentru cel mic!

– Nu, nu, mulțumesc, se eschivă Dan, încercând să refuze.

– Fii serios! Ia-le și bucurăți-vă de ele! Te mai aştepț, mai spuse șovăielnic, cu ochii umezi.

Dan luă sacoșa întinsă de găzdă și se îndepărta, pe alei. În poartă, se opri să mai arunce o ultimă privire spre fereastra prietenului său.

Dominic întârzia cu mâna pe draperii înainte de a le trage, să se izoleze de lumină, de oameni, de lucruri neînțelese. Un bărbat îi făcea cu mâna. Îl ignoră. Poate era vreun străin dornic de cunoștințe noi, ori cineva întâlnit de mult. Se retrase din dreptul ferestrei, bucurându-se de penumbra dormitorului. Întins pe pat, deschise cartea Baronului și începu să citească, atent. Știa, pe de rost, toate cuvintele. Își amintea, fără să știe cum, de parcă el însuși le trăise, toate lucrurile

descrise acolo. Revedea, cu ochii minții, locuri unde nu călcase niciodată, ce-i păreau teribil de familiare. Într-un târziu atipi zâmbind, ca un copil rătăcit ce-și găsise casa.

*

Pe măsuța metalică de pe terasa din fundul curții, Dan adusese sticla de vin primită câteva ore mai devreme, cuburi de gheață într-o cană metalică, două pahare și caserola cu prăjituri. Din păcate, fiul lui scobise, cu degetelul, după toate fructele și linsese zahărul de deasupra, astfel încât nu mai rămăseseră decât niște bucățele de aluat galben găurit ca un șvaițier. Când Dora, soția lui, i se alătură, bărbatul umplu paharele și împinse unul spre șezlongul pe care se așezase femeia.

– Of... nu mai pot, copilu-ăsta e din ce în ce mai energetic! Pe zi ce trece descoperă din ce în ce mai multe chestii, iar eu trebuie să inventez tot felul de subterfugii ca să-l îndepărtez de pericole!

– Știu, iubito... Vrei gheață?

– Nu! Cum să strici un vin aşa de bun cu gheață? Lasă-mă să-l savurez...

– Bine, admise bărbatul, pentru care toate băuturile erau la fel, atâtă timp cât conțineau alcool care să-l zăpăcească și să-i îndulcească realitatea.

Pe vremea când fura din dulapul bunicului orice sticlă îi cădea la indemână, se bucura de ea, aflând abia mai târziu, peste ani, că băuse într-o seară sau două, cu Dominic, licori prețioase din care aristocrații turnau doar aşa, de formă, câte-un deget pe fundul

paharului. Apucă, totuși, două cuburi și le lăsă să cadă în vinul cu tentă rozalie.

– Mâine mă revanșez, promise după ce luă două înghițituri. Îl duc pe strengar în parc, știi că-i place!

– Cum vrei, răsuflă ușurată Dora. Apropo, ce-ai făcut azi? Cum mai e Dominic? întrebă, luând de pe farfurie o bucată de prăjitură cu urme de fructe.

– La birou a fost ca de obicei... Dominic... nu știu, nu s-a schimbat nimic.

Rămase privind în gol, spre luna ivită peste acoperișul casei de alături. Voia să găsească în soția sa un aliat însă, deși îi povestise pățaniile prietenului său, femeia rămânea mereu rezervată. Nu-l cunoștea pe celălalt decât din povestiri și insista că bărbatul devenise victimă unei depresii crunte, că un psiholog sau un psihiatru l-ar fi ajutat să-și revină.

– Tu nu l-ai cunoscut înainte, nu știi cum era el, plin de viață, dedicat familiei, mie, cum o luam pe arătură și mă trăgea după el... Cum a crezut toate poveștile Baronului și și-a dorit să i se facă dreptate... Și cum a plecat, într-o seară, la castel, și s-a întors cu mințile rătăcite...

– Te cred, spun doar că nu știi ce s-a întâmplat acolo, poate a suferit un șoc, poate are nevoie să discute cu cineva străin de toate astea... Pe bune, tot aud, de ani de zile, legenda asta cu vraja care-l leagă pe marele aristocrat de castel, de blonda aia care, între noi fie vorba, nici ea nu mai are toate țiglele pe casă... Sunt bune, aşa, de depănat la un pahar de vin, dar trebuie să fii tare naiv să crezi în ele.